

tilladelse. Den amerikanske offentlighed accepterer ikke, at man bryder de humanitære love, og det får følger, hvis man gør det. Derfor går jeg også ud fra, at man, lige så snart det er muligt, også lader nødhjælpen og Røde Halvmåne komme ind.

Når jeg siger, at vi selvfølgelig skal lægge vægten fra militær til humanitær genopbygning, er det jo, som jeg sagde i mit svar, i takt med at det er muligt. Vi har afsat langt flere penge til genopbygning, som vi havde håbet på at have fået brugt, end vi har på grund af den dårlige sikkerhedssituation. Det vil sige, at formålet jo må bestå i at få sikkerhedssituationen under kontrol og dermed gøre det muligt at få lavet mere genopbygning og få skabt flere arbejdspladser i Irak. Det siger sig selv: Militæret er ikke et mål i sig selv, det er et middel til at opnå humanitære og civile mål.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til udenrigsministeren. Vi går i gang med anden runde af ordførertalerne.

Villy Søvnald (SF):

Udenrigsministeren nåede i sin besvarelse, synes jeg, en smule væk fra de meget jublende ordførertaler, der blev holdt af Venstre og Dansk Folkeparti og De Konservative. De var meget selvsikre med hensyn til, at det, der var i gang, nok skulle lykkes og sådan noget. Man skulle bare fortsætte, så ville det lykkes. Jeg syntes, at der var en klædelig grad af højere skepsis i udenrigsministerens udtalelser. Han talte om, at genopbygningsarbejdet er gået i stå, og at hjælpearbejdet er gået i stå.

Hvis nu man læser de udsagn, vi kan lægge sammen om sikkerhedssituationen i Irak, så vi kan se, hvor bred modstanden er, har vi vel tre kilder, vi kan øse af.

Den ene er Forsvarets Efterretningstjenestes egen rapport fra den 28. oktober. Det er den, der taler om en stadig bredere folkeligt forankret modstand. Det er den, der taler om en egentlig guerillakrig.

Vi kan også tage CIA's rapport, der blev lækket for 2 uger siden, som taler om præcis det samme.

Det tredje dokument, man kunne tage ind i sin vurdering, er det, som jeg tror hr. Niels Helveg Petersen fremdrog, nemlig International Crisis Groups vurdering. Jeg vil bare citere indledningen, det, der hedder sammenfatningen, for at prøve at få måske også ordførerne for de

tre krigsførende partier til at forstå, hvad det er for en situation, vi står i.

Jeg citerer fra indledningen, sammenfatningen: Iraks overgang til et stabilt og velfungerende demokrati er ifølge ICG, altså International Crisis Group, i fare. Oprørsgrupperne giver tilsyneladende ikke op, og der sættes bredt spørgsmålstejn ved de nye institutioners legitimitet. Afholdelsen af et vellykket valg i januar 2005 kunne starte en ny og positiv proces, men selve det synes usandsynligt i lyset af sikkerhedssituationen.

Og så fortsætter man i øvrigt med at komme ind på en række af de ting, der også tidligere er nævnt.

Det er i sandhed ikke nogen opløftende rapport, hvis man er optaget af, at det irakiske folk endelig skal få et liv, der lykkes, tværtimod. Det er i lodret modstrid med, hvad hr. Ulrik Kragh som Venstres ordfører havde af tro på, hvordan fremtiden ville forme sig. Det er endnu mere i lodret modstrid med, hvad hr. Søren Krarup havde af fantasier. Og hvad angår hr. Helge Adam Møller, så var det meget langt væk fra hans beskrivelse.

Sandheden er, at vi er på vej ud i en situation, der risikerer at ende et sted, hvor der jo før ikke var eksistensen af den type irakisk fundamentalistisk styre, som vi kender i dag. Der var heller ikke den grobund for den form for ondsindet international terror, som vi ser i dag. Det er skabt af de partier, som står bag beslutningen om at gå i krig.

Derfor bliver jeg også altid lidt øm om hjertet, når jeg hører ministeren tale varmt for at respektere FN-beslutninger. Må jeg ikke bare sige helt kort: Det forekommer mig, at udenrigsministeren har et meget selektivt forhold til FN. Hvis FN advarer imod at gå i krig, så går man i krig. Hvis FN advarer imod at bombe Falluja, så bomber man Falluja. Og hvad gør den danske regering, som tilslutter sig FN? Man hører ikke en lyd i kritisk retning. Tværtimod, Danmark deltager.

Så hørte jeg udenrigsministeren sige, at han havde en langsigtet strategi. Bortset fra at han nævnte, at han havde en, så ville jeg være meget interesseret i, hvis han ville være rar at udfolde den. For vi har fået at vide så mange gange, at når man bare nåede et bestemt punkt, havde man styr på situationen i Irak.

Kl. 14.55

Engang var det, når Bagdad var erobret. Det skete som bekendt allerede den 9. april sidste år.